

FAKTUM FINALE PROSEDYREKONKURRANSEN 2025

Del I

Peder Ås og Lars Holm deltok i prosedyrekonkurransen 2024, og skulle møte hverandre i finalen. Peder Ås tenkte at han kom til å tape finalen, siden han ikke orket å forberede seg så mye som «juss-nerden» Lars, og dessuten var det flere fester for jusstudenter Peder skulle på i perioden. Peder visste imidlertid at Lars kom fra trange kår i Kroken i Tromsø og fikk en god idé. Peder huket Lars ut av stille lesesal på PJ og spurte om de ikke bare skulle bli enige om å dele premiepengen på kr 10 000, så var de begge sikret kr 5 000 uansett. De hadde begge hatt både avtalerett og obligasjonsrett, og kunne lage en skriftlig kontrakt, så alt var vanntett. Etter noe betenkningstid sa Lars seg nølende enig i det. Han visste jo at han var bedre enn Peder, men samtidig trengte han pengene, og tenkte at man dessuten aldri vet hva dommerne vektlegger til slutt. Det hadde Lars erfart tidligere år da han hadde tapt prosedyrekonkurransen, selv om han åpenbart hadde vært beste prosederer. På PJ-biblioteket skrev Peder ut følgende ark på kopimaskinen, som de deretter satte seg ned og signerte:

«Partene er enige om å dele gevinst/vederlag som tilføres vinneren av Prosedyrekonkurransen 2025, uavhengig av hvem som vinner. Pengene fordeles så snart råd er.

Peder Ås

Lars Holm»

Finaledagen kom og begge lagene holdt jevnt nivå. Peder hadde diskutert strategi på nachspiel et par dager før med 5. avdeling-studenten Hans Tastad, som hadde lært han noen retoriske knep. Under 3-2 dissens vant Peder finalerunden. Til alles overraskelse presenterte samtidig ELSAs Director in charge for Prosedyrekonkurransen at vinneren, i tillegg til premiepengen på kr 10 000, vant et traineeopphold hos en av sponsorene til konkurransen - Advokatfirmaet Pearson Specter AS. Før fotografene rakk å ta bilde av lagene med tildelte blomster, hastet Lars slukøret og sint ut døra.

De påfølgende dagene satt Lars i enden av kantina og hørte Peder legge ut om traineeoppholdet til alle han fikk øye på. Lars orket ikke å snakke med Peder nå, og lot heller det med pengefordelingen ligge litt til. Han var fortsatt skuffet og sint på både Peder, dommerne og konkurransen, og mente blant annet at Peder hadde brukt argumenter utenfor faktum, noe som åpenbart ville vært avvist i en alminnelig domstol. Siden Lars hørte at Peder snakket om premien og han hadde sett på «Suits» at lydopptak ofte ble bevis i rettssaker, bestemte han seg for å gjøre lydopptak av Peder, som blant annet sa: *«Jada jeg kommer til å tjene rimelig greit, det står i kontrakten at det blir 50 000 for 5 ukers traineeopphold, og så har jeg hørt fra Hans Tastad på 5. avd. som også har vært trainee der, at de betaler 100% overtid, og siden jeg har ubegrenset arbeidskapasitet, beregner jeg å tjene sånn 100 000. Hva sier du Karianne, kanskje du vil være med på en bedre middag på Smak når jeg kommer tilbake, jeg kommer til å være ganske «loaded»?»*. Lars tenkte for seg selv at det var bra de hadde signert den avtalen, særlig siden gevinsten ville bli mye høyere på grunn av traineeoppholdet.

Et par uker senere satte Peder seg fornøyd på flyet ned til Oslo, i nyinnkjøpt dress fra Brødrene Blygesen for premiepengen på kr 10 000. Peder hadde helt glemt av avtalen med Lars. Traineeoppholdet ble mer hektisk og utfordrende enn Peder hadde sett for seg, og da firmaet skulle ha en «afterwork» på en bar ca.

halvveis ut i oppholdet, var Peder helt utslitt. Partner Skatterud fra firmaets skatteavdeling hadde lagt kredittkortet sitt igjen i baren, til Peders store fornøyelse. Peder tenkte at en liten utblåsning nå bare skulle mangle, etter innsatsen hans med kompliserte rettskildesøk langt utover natten disse ukene. Peder bestilte stadig flere glass med Gin Tonic, og fikk etter hvert øye på den vakre merverdiavgiftadvokaten Marte Momserud. Beruset og uredde gikk han bort til henne, og dro opp den første sjekkelinjen han kom på: «*En natt med meg gir høyere enn 25% merverdi*», og forsøkte deretter å kysse henne. Både Momserud og partner Skatterud dyttet Peder bort med en gang. Peder ble illsint på Momserud, sa «*hvem f**n tror du du er, jeg er mye bedre jurist enn deg*» og slo Momserud i ansiktet. Deretter eskalerte situasjonen, og det endte med at Peder også slo ned en annen, fremmed, person.

Hendelsen på afterworken satte en effektiv stopper for Peders Oslo-eventyr, og til alles overraskelse spaserte Peder inn på PJ etter bare litt over 2,5 uker i traineeoppholdet. Peder sa at han hadde vært så effektiv at han ble ferdig med alle oppgavene firmaet hadde på rekordtid, så han fikk dra hjem før tiden, og forsikret at «*jeg fikk såklart full overtid i tillegg*». Det gikk imidlertid ikke lang tid før ryktene om upassende oppførsel på «afterwork» begynte å spre seg, helt fra «advokatfullmektig»-kanalen i Oslo og til Nordens Paris. Samtidig konsentrerte Lars seg om forelesninger og seminar, og var bare fornøyd med alle ryktene omkring Peder. Det skal ikke nektes for at han godtet seg litt.

Etter både jul og påske hadde passert, begynte det å knipe med penger for Lars. Han var dessuten ikke så sjalu og sint på Peder lenger, som hadde fått et noe uheldig rykte. I starten av april satt Lars på PJ og sendte en epost til Peder med påkrav om utbetaling av kr 5 000 for premiepengene + kr 50 000 av vederlag for traineeoppholdet, hvor han viste til lydopptaket som han la ved eposten, og krav om forsinkelsesrenter fra datoen for prosedyrekonkurransen, og datoen for lønnsdag for advokatfirmaet.

Peder avviste kravet. For det første var hele avtalen ugyldig etter regler om ærbarhet jf. NL 5-1-2 art. 2, siden den nærmest innebar kampfiksing. For det andre var hele kravet tapt pga. passivitet, det hadde gått månedvis siden både premiepengene og lønning fra advokatfirmaet, og Peder hadde glemt av hele avtalen. For det tredje gjaldt avtalen klart bare premiepengene for prosedyrekonkurransen, partene visste ikke engang om traineeoppholdet på signeringstidspunktet. For det fjerde innrømte han å ha fått sparken av advokatfirmaet etter bare 2,5 uker, og hadde kun fått ut 25 000 derfra, så utmålingen var uansett begrenset til 12 500. For det femte begynte forsinkelsesrenter å løpe fra 30 dager etter påkrav. Videre erklærte Peder uansett motregning i et oppreisningsbeløp på 50 000 Ås hadde blitt idømt av Oslo tingrett etter å ha slått ned partner Momserud den kvelden.

Lars fnyste av Peders benektelse. En avtale er og blir en avtale, og ordlyden omfattet åpenbart hele kravet! Når det gjaldt anførselen om å nedjustere utmålingen fordi Peder hadde fått sparken, anførte Lars at avtalen forpliktet Peder til å opptre slik at han fikk full betaling, og at Lars ikke skulle komme økonomisk dårligere ut av Peders uanstendige oppførsel. Videre hevdet Lars at passivitet inntreffer mye senere, etter tre år hadde han lest et sted. Lars opprettholdt kravet om forsinkelsesrenter, som etter avtalen måtte anses å være forfallsdag fastsatt i forveien. At Peder hadde glemt av hele avtalen var ingen unnskyldning som fratok Lars forsinkelsesrenter uansett. Vedrørende motregning, var vilkårene klart ikke oppfylt. Peders øvrige anførsler er ikke engang verdt å nevne, da de var like dumme som han.

For å løse tvisten ble saken tatt opp til behandling i prosedyrekonkurransen 2025.

Del II

Samtidig som saken mellom Peder og Lars var i full sving kom det flere nyhetssaker hvor Peder var avbildet fra kvelden på «afterwork». Det viste seg at den fremmede Peder hadde slått ned var en Israelsk diplomat. Norsk politi hadde også varetektsfengslet både Peder og diplomaten like etter slagsmålet, og politibetjentene hadde ikke trodd på israelerens forklaringer om at han var diplomat, og dermed beskyttet etter Wien-konvensjonen. Israels utenriksdepartement sendte et formelt brev til det norske utenriksdepartementet, hvor de viste til Wien-konvensjonen art. 29 og anførte at Norge grovt hadde misligholdt sin plikt til å beskytte israelske diplomater under oppdrag i Oslo. Israelsk etterretning hadde under en nøye planlagt razzia funnet militærutstyr, skytevåpen (hagle og rifle) og ammunisjon i Peders leilighet i Tromsø, og anså hendelsen som åpenbart koordinert fra norske myndigheter som Peder måtte ha handlet på oppdrag fra. Særlig i lys av Norges nylige anerkjennelse av Palestina. De ba om en erkjennelse av brudd på Wien-konvensjonen art. 29.

Norge bestred anklagene og viste til at diplomaten selv hadde viklet seg inn i situasjonen på utestedet. For det første måtte diplomaten påregne noe tidsbruk fra myndighetene til å kvalitetssikre om han var diplomat, siden han viklet seg inn i slagsmål på utesteder. For det andre var det ingen holdepunkter for at Peders handlinger var koordinert fra myndighetene. Norsk etterretning kunne opplyse at utstyret i Peders leilighet stammet fra en Heimevernet-øvelse Peder hadde vært på, og at Peder hadde vært sløv med å levere tilbake og oppbevare utstyr korrekt, angikk ikke staten. Skytevåpnene var registrert på Peders far som jaktvåpen, og utelukkende brukt til jakt, og heller ikke noe staten Norge hadde vært involvert i. Norge så for øvrig alvorlig på dette og skulle etterforske Peder nærmere for de aktuelle forholdene på egen hånd. På denne bakgrunn nektet Norge derfor å anerkjenne noe brudd på Wien-konvensjonen.

Norge og Israel samtykket til at Prosedyrekonkurransen 2025 skulle ta stilling til om Wien-konvensjonen var brutt i samme moment som tvisten mellom Peder og Lars ble tatt opp til doms. Alle de prosessuelle nøttene var avklart på forhånd, og det var bestemt at Peders prosessfullmektig også skulle operere som Norges prosessfullmektig, og Lars' prosessfullmektig skulle operere som Israels.

Faktum av:

Advokat Anna Berthelsen Lagaard og advokat Torbjørn Ingebrigtsen Grødahl

SANDS Advokatfirma AS

Vår ref: .